

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **B., s. r. o.**
sídlem Na R. 443/18, P. – S. P.
zastoupené advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
sídlem Údolní 33, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1

za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. L. ČR, s. p.**, se sídlem P. 1106/19, H. K.
II. Č. s. o. p. Š., se sídlem n. R. 2, Š.

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. MMR-9983/2016-83/551,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016 č. j. MMR-9983/2016-83/551 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 29.958 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta se sídlem Údolní 33, Brno.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 11. 11. 2015, č. j. KUOK 100062/2015. Tímto rozhodnutím krajský úřad v přezkumném řízení zrušil podle ustanovení § 165 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), veřejnoprávní smlouvu sp. zn. 92610/2014 uzavřenou mezi žalobcem a Městským úřadem Šumperk (dále jako „stavební úřad“) o umístění stavby a o provedení stavby označené jako „rekonstrukce větrné farmy M., spočívající ve stavebních úpravách na pozemcích parc. č. X, X, X, X a parc. č. st. X v k. ú. R. X“.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je dle jeho názoru zčásti nepřezkoumatelné a z části je založeno na nesprávném právním názoru žalovaného. Žalobce namítá, že:

a) z obsahu rozhodnutí krajského úřadu i žalovaného je patrné, že pro konstatování porušení právních předpisů při uzavírání předmětné veřejnoprávní smlouvy bylo rozhodné posouzení povahy záměru žalobce. Žalobce má shodně se stavebním úřadem za to, že se jedná o změnu stávající stavby. Žalovaný a krajský úřad dospěli k názoru odlišnému, přičemž na tomto svém odlišném názoru vystavěli celé své rozhodnutí. Žalobce v rámci svého odvolání brojil proti způsobu, jakým na jeho záměr nahlížel krajský úřad. Žalovaný se však s některými námitkami žalobce v rámci napadeného rozhodnutí nevypořádal vůbec, s jinými se pak vypořádal nedostatečně, když toliko převzal způsob nahlížení na záměr žalobce od krajského úřadu. Krajský úřad se na záměr žalobce dívá jako na tři samostatné větrné elektrárny, nikoli jako na celek, a dle něj se tak jedná o demolici těchto tří samostatných staveb a o výstavbu jediné nové stavby, jedné větrné elektrárny, a s ohledem na tento náhled nesprávně posoudil, zda se v případě záměru žalobce jedná o změnu stavby či výstavbu stavby nové. Žalobce s tímto názorem nesouhlasí, dle něj se jedná o celek, kabelově propojené zařízení výrobní elektřiny z energie větru připojené k elektrizační soustavě v jediném předávacím místě. Také z hlediska energetického zákona tvoří jedinou výrobní elektřinu, takto je rovněž vedena v licenci Energetického regulačního úřadu č. X. Opačný výklad by vedl k absurdním důsledkům, kdy by bylo třeba hledět na jednotlivé solární panely v rámci jedné fotovoltaické elektrárny jako na samostatné stavby. Žalobce považuje v tomto směru rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný tuto námitku nevypořádal a dále se řídil stanoviskem krajského úřadu o třech samostatných stavbách, a z toho následně vyvozoval další své závěry o povaze záměru a povinnosti provedení zajišťovacího řízení. Žalovaný rovněž odmítl, že by se mohlo jednat o přístavbu, neboť pro přístavbu je nutná funkční propojenost s původní stavbou, která je v zásadě možná pouze u budov. S tím žalobce nesouhlasí. Dle jeho názoru lze na rozšíření betonového podstavce pro tubus větrné

elektrárny nahlížet jako na přístavbu, neboť přístavba nepřichází v úvahu pouze u budov, žádné takové omezení ze stavebního zákona nevyplyvá. Žalobce je toho názoru, že rozšíření betonového základu pro větrnou elektrárnu je nezbytné považovat za změnu stávající stavby, in casu přístavbu stávající stavby a nelze na ni hledět jako na stavbu samostatnou, jež by mohla plnit nějakým způsobem svůj účel. Stejný názor, že se jedná o přístavbu, zaujal rovněž stavební úřad v rámci svého sdělení k obdobnému záměru ze dne 14. 6. 2010, č. j. MUSP 62334/2010, které žalobce doložil ke svému odvolání a se kterým se žalovaný vůbec nevypořádal. Dle názoru žalobce požadavek na funkční propojenost může být splněn i u jiných staveb než toliko u budov a je splněn i v případě záměru žalobce. Rozšíření původního betonového základu je funkčně propojeno s původní stavbou, neboť samostatně by nemohlo sloužit k žádnému účelu. Krajský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že tubus stávající stavby neplní jinou funkci než nosnou, a tak výměnou technologie (tubusu) dojde k odstranění původní stavby a k jejímu nahrazení stavbou novou, a proto se nejedná o změnu stavby. Žalobce v rámci odvolání odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 93/2008-95, podle kterého je rozhodující pro závěr o zániku stavby, zda lze ještě seznat obvodové zdivo, zatímco obrysy původní stavby jsou zachovány, respektive rozšířeny. Dle názoru žalobce větrná elektrárna sestává ze základů, na nichž je umístěna technologie (tubus). Pro konstatování zániku takové stavby je třeba hledat jiných východisek, než je neznatelnost dispozičního řešení prvního nadzemního podlaží. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 29 Cdo 479/2012, v němž je uvedeno, že nelze soudu upírat možnost úvahy při posuzování toho, zda během přestavby dochází k zániku původní stavby či nikoli. Dle žalobce je větrná elektrárna stavbou, jejíž povaha vyžaduje výměnu její technologie v důsledku vývoje a opotřebení, přičemž takovou výměnu nelze fakticky podmiňovat odstraněním původní stavby a výstavbou stavby nové. Žalovaný však v rámci napadeného rozhodnutí odmítl, že by se v případě výměny technologie stávající stavby mohlo jednat o stavební úpravu či nástavbu, a to z toho důvodu, že demontáží původní technologie celá stavba zanikne a bude nahrazena zcela novou stavbou. S judikaturou, na kterou žalobce odkazoval, se žalovaný nikterak nevypořádal. Žalovaný toliko zopakoval závěry krajského úřadu, aniž by se vypořádal s námitkami, které proti těmto závěrům vznesl žalobce ve svém odvolání. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a žalobce trvá na závěrech uvedených v odvolání. Dle žalobce je nutné přistupovat k posuzování možného zániku větrné elektrárny individuálně a posuzovat s ohledem na všechny okolnosti případu, zda lze v případě výměny tubusu větrné elektrárny hovořit o jejím zániku či nikoliv. Dle žalobce by bylo nesmyslné její existenci vázat na setrvání její původní zastaralé technologie (tubusu), má za to, že výměnu tubusu lze považovat za stavební úpravu původní stavby, popřípadě za nástavbu a v obou případech se jedná o změnu stávající stavby;

b) žalobce je přesvědčen, že v případě rekonstrukce farmy se nejedná o žádný z případů uvedených v ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném do 31. 3. 2015 (dále jen „zákon EIA“), a tedy že jeho záměr nevyžadoval ani zjišťovací řízení ani posouzení dle zákona EIA, a bylo tak možné veřejnoprávní smlouvu uzavřít. Krajský úřad je opačného názoru, a sice že lze záměr podřadit pod záměry kategorie II. přílohy č. 1 bod 3.2. zákona EIA a tedy že mělo být provedeno zjišťovací řízení, jehož výsledkem mohl být závěr, že je nutné stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí a tím pádem zákonný zákaz uzavření předmětné smlouvy ve smyslu § 78a odst. 1 stavebního zákona. Dle žalobce však

nedojde k významnému zvýšení kapacity ani rozsahu větrné elektrárny. Limitní hodnoty pro záměry větrných elektráren jsou dle kategorie II. přílohy č. 1 bod 3.2. zákona EIA stanoveny na 500 kW výkonu a 35 m výšky stojanu. V případě záměru žalobce dojde ke zvýšení výkonu z 1,165 MW na 1,6 MW, tedy pouze o 435 kW, a výška stojanu se změní z původních cca 40 metrů na 64 metrů, tedy jen o 24 metrů, a tedy nedosahuje příslušných limitních hodnot. Zákon hovoří o vlastní kapacitě změny záměru a vlastním rozsahu změny záměru, nikoli o vlastní kapacitě a rozsahu již změněného záměru a změna jeho záměru vlastní kapacitou ani rozsahem nedosahuje příslušných limitních hodnot, a nespadá tak ani z tohoto hlediska pod změny záměrů dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona EIA, jež by vyžadovaly zjišťovací řízení. Žalovaný tento výklad žalobce považuje za jdoucí proti smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona EIA, s čímž žalobce nesouhlasí. Pokud žalovaný poukázal na skutečnost, že se záměr nachází v Chráněné krajinné oblasti Jeseníky, žalobce k tomu uvádí, že záměr je zde již několik let umístěn a v provozu a realizace záměru žalobce situaci na místě zlepší, např. ohrožení ptactva bude třetinové, než je nyní, čemuž odpovídá také postoj Správy Chráněné krajinné oblasti Jeseníky, která vydala souhlasné stanovisko. Souhlasné stanovisko k záměru vydal též odbor životního prostředí Městského úřadu v Šumperku a žalobce tak měl důvodně za to, že jeho záměr nemá významný negativní vliv na životní prostředí a tedy ani nevyžaduje provedení zjišťovacího řízení;

c) podle žalobce došlo žalovaným k nesprávnému posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací, když dospěl k závěru, že záměr není v souladu se Zásadami územního rozvoje Olomouckého kraje (dále jen „Zásady“), neboť podle bodu 5 těchto Zásad není v chráněných krajinných oblastech počítáno s umisťováním obdobných staveb, a že není v souladu s Územním plánem obce Loučná nad Desnou (dále jen „územní plán“). Žalobce je toho názoru, že posouzení souladu záměru s územní plánovací dokumentací je ve výhradní působnosti stavebního úřadu, který vyslovil k obdobnému záměru v téže lokalitě, a jež byl rozsahem výraznější, že je v souladu s územní plánovací dokumentací. Žalobce poukazuje na stranu 26 Zásad, kde je uvedeno, že na území Olomouckého kraje se respektují zdroje elektrické energie vyrábějící elektřinu ve větrných elektrárnách. Nikde v Zásadách není uvedeno, že by byly větrné elektrárny v území respektovány pouze po dobu, na níž byly povoleny. Bod 5 Zásad nepočítá s umisťováním obdobných staveb v chráněných krajinných oblastech, ale záměr rekonstrukce neumisťuje žádné nové stavby, naopak dvě dílčí části větrné farmy má za cíl demontovat, záměr je tak se Zásadami souladný. Žalovaný uvedl, že oblast, v níž má být záměr žalobce realizován, není územním plánem vůbec regulována, jedná se o nezastavěné území, v němž ve smyslu ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona nelze záměr povolit. Tento závěr je dle názoru žalobce nepravdivý. Na str. 79 územního plánu je uvedeno, že v blízkosti horní nádrže na M. se nachází předmětná větrná farma o celkovém instalovaném výkonu 1,165 MW, přičemž „větrné a územní podmínky zde dávají možnost výstavby dalších větrných elektráren“. Záměr by dle žalobce obstál i z hlediska kritérií uvedených v § 18 odst. 5 zákona. K tomu žalovaný pouze uvedl, že územní plán je v rozporu se Zásadami a nelze tak podle něj rozhodovat;

d) žalovaný podle žalobce nesprávně posoudil aplikaci zásady přiměřenosti v přezkumném řízení, neboť je toho názoru, že se v přezkumném řízení o veřejnoprávních smlouvách neaplikuje ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, tedy zásada přiměřenosti a dobré víry na úkor zásady legality. Žalobce s tímto názorem nesouhlasí, je v rozporu

s právními předpisy, odbornou literaturou, judikaturou i se základními zásadami činnosti správních orgánů.

V důsledku tohoto nesprávného právního názoru se žalovaný nezabýval stěžejní námitkou žalobce spočívající v tom, že újma, která vzniká žalobci zrušením předmětné veřejnoprávní smlouvy, převyšuje újmu, která by hrozila veřejnému zájmu ponecháním předmětné veřejnoprávní smlouvy v platnosti a tedy, že by mělo být přezkumné řízení ve smyslu ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu zastaveno. Předpokladem posouzení této újmy je skutečnost, že žalobce nabyl z předmětné smlouvy práv v dobré víře. Žalobce je přesvědčen, že tuto podmínku splňuje, neboť předložil stavebnímu úřadu veškeré informace o svém záměru a žádné informace nezatajil. Záměr žalobce není bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu ani se zásadami územního plánování ani se základními zásadami ochrany životního prostředí a veřejného zdraví a žalobci tak nelze upírat dobrou víru v práva nabytá z předmětné veřejnoprávní smlouvy. Pokud žalovaný na str. 22 napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobce nepředložil stavebnímu úřadu správné a úplné údaje, pak toto své tvrzení ničím nepodložil ani nekonkretizoval. Žalobce při povolování svého záměru postupoval obezřetně a při volbě způsobu povolení rekonstrukce větrné farmy vycházel z vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 28. 4. 2010, č. j. 13719/10-82, jakož i ze sdělení stavebního úřadu ze dne 14. 6. 2010, č. j. MUSP 62334/2010, podle kterých bylo možné záměr žalobce v lokalitě realizovat. Dobrou víru žalobce ve správnost jeho postupu pak utvrdily také dotčené orgány státní správy, když pro realizaci záměru žalobce vydaly souhlasná závazná stanoviska. Při posuzování této otázky nelze přihlížet k subjektivním kritériím, jak učinil krajský úřad ve svém rozhodnutí, když uvedl, že žalobce má o problematice širší právní povědomí a musel vědět, že jeho záměr rekonstrukce větrné farmy podléhá zjišťovacímu řízení. Naopak, podle Nejvyššího správního soudu lze u žadatelů o vydání povolení předpokládat přirozenou míru nejistoty ohledně souladu jejich záměru s podrobnou právní regulací, přičemž Nejvyšší správní soud nečiní při konstatování tohoto závěru žádných rozdílů mezi jednotlivými žadateli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36).

Žalobce je dále přesvědčen, že újma, která mu vznikla zrušením předmětné veřejnoprávní smlouvy, je nepoměrně vyšší než újma, která by vznikla veřejnému zájmu ponecháním předmětné veřejnoprávní smlouvy v platnosti. Krajský úřad rozsah újmy žalobce vůbec nezkoumal, nýbrž toliko nevhodně uvedl, že tato újma vznikající žalobci je obdobného rozsahu jako újma vznikající fyzické osobě stavějící rekreační chatu v řádech desítek tisíc. Žalobce přitom vyčíslil v přezkumném řízení své náklady na záměr v celkové částce 10.060.000 Kč a dále uvedl, že v důsledku nerealizace přichází měsíčně o zisk z výroby elektřiny ve výši okolo 700.000 Kč. Taková újma je pak ve zjevném nepoměru k újmě, která hrozí veřejnému zájmu tím, že neproběhlo zjišťovací řízení podle zákona EIA. To platí tím spíše, že Správa Chráněné krajinné oblasti Jeseníky vyloučila vliv na soustavu NATURA 2000 a vydala k záměru souhlasné stanovisko. Dne 5. 1. 2018 žalobce doplnil soudu konkrétní přehled jemu vzniklé škody ke dni 31. 8. 2015 v souvislosti se zahájením přezkumného řízení, dále aktuální výši skutečné škody a další listiny prokazující žalobcem tvrzenou výši škody;

e) žalobce nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že předmětná veřejnoprávní smlouva je vnitřně rozporná, neboť na str. 7 pod bodem 4 podbodem 1 zavazuje žalobce opatřit stožár větrné elektrárny šedým nátěrem s červeným pruhem, zatímco na str. 8 zavazuje žalobce opatřit stožár šedým nátěrem. Předmětné tvrzení žalovaného o žádné

vnitřní rozpornosti nesvědčí, neboť žalobce má opatřit stožár šedým nátěrem a také červeným pruhem, ale nikoli nátěrem, nýbrž jiným opatřením. Přestože žalovaný z tvrzené vnitřní rozpornosti nečinil žádných závěrů, má žalobce za to, že toto tvrzení dovozuje zaujatost žalovaného při posuzování odvolání žalobce s cílem předmětnou veřejnoprávní smlouvu zrušit;

f) žalovaný podle názoru žalobce rovněž nesprávně posoudil účinky rozhodnutí krajského úřadu, když uvedl, že krajský úřad zrušil rozhodnutí stavebního úřadu s účinky *ex tunc* v souladu s ustanovením § 99 odst. 3 správního řádu, neboť veřejnoprávní smlouva byla uzavřena na základě nesprávných a neúplných údajů uvedených žalobcem v návrhu na její uzavření. Podle předmětného ustanovení mělo dle žalobce dojít ke zrušení veřejnoprávní smlouvy, kterou se zakládalo právo žalobce na realizaci jeho záměru, až ode dne právní moci rozhodnutí krajského úřadu. Pokud chtěl žalovaný toto obecné pravidlo prolomit a aplikovat výjimku, měl jasně uvést, které údaje považoval za neúplné či nesprávné. Tento závěr žalovaného je tak nepřezkoumatelný.

3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, když má za to, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí žádnou ze žalobcem tvrzených vad a že se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Posouzení povahy záměru žalobce vychází z obsahu správního spisu citovaného v odůvodnění rozhodnutí na str. 13, resp. z projektové dokumentace záměru, kterou žalobce připojil k návrhu předmětné veřejnoprávní smlouvy, jak je zřejmé z textu odůvodnění rozhodnutí na str. 18 a násl. Z něho lze také na str. 20 odst. 8 seznat, že nutnost provedení zjišťovacího řízení potvrdil i krajský úřad, který je příslušný k posuzování vlivů na životní prostředí. Znění Zásad ve znění aktualizace č. 1, o které se opírá závěr žalovaného, že předmět veřejnoprávní smlouvy je v příkrém rozporu s nimi, je veřejně dostupné na internetových stránkách Olomouckého kraje. Žalobce si tohoto zásadního rozporu byl zjevně vědom, jak je uvedeno na str. 21 předposlední odst. napadeného rozhodnutí. Z argumentace žalovaného na str. 16-18 rozhodnutí a zejména z toho, že ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu vylučuje při přezkoumávání veřejnoprávní smlouvy aplikaci § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, plyne, že žalovaný zásadu proporcionality ani zásadu ochrany dobré víry neporušil. Podle názoru žalovaného obsahuje odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 2 až 23 dostatek důvodů pro závěr, že přezkoumávaná veřejnoprávní smlouva byla evidentně uzavřena v rozporu se základní zásadou stanovenou v ustanovení § 3 správního řádu, jakož i v rozporu s požadavky stanovenými v ustanovení § 78a odst. 2 a § 116 odst. 2 stavebního zákona a v § 16 a § 18e jeho prováděcí vyhlášky č. 503/2006 Sb., a že navíc v rozporu s § 159 odst. 3 správního řádu neměla za cíl plnění úkolů veřejné správy, nýbrž v rozporu s § 159 odst. 2 správního řádu obejít Zásady, resp. ustanovení § 36 odst. 5 stavebního zákona, jakož i obejít požadavky zákona EIA a že tedy krajský úřad nemohl jinak než přezkoumávanou veřejnoprávní smlouvu zrušit. Vnitřní rozpornost přezkoumávané veřejnoprávní smlouvy zmínil žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí vzhledem ke snaze žalobce bagatelizovat zjištění krajského úřadu. Nejde o zaujatost žalovaného, nýbrž o dokreslení nezpůsobivosti předmětné veřejnoprávní smlouvy nahradit správní rozhodnutí. Nesprávné a neúplné údaje uvedené žalobcem v návrhu veřejnoprávní smlouvy, které byly důvodem pro určení zpětných účinků rozhodnutí, jsou jasně uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 19-20.
4. Žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že pokud se týká žalovaným tvrzené vědomosti žalobce o tvrzeném rozporu záměru se Zásadami, z přípisu ze dne 28. 4. 2010 adresovaného

společnosti AMEC s. r. o., na něž žalovaný odkazuje, toliko vyplývá, že podle § 90 písm. a) stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, přičemž přípis je ukončen sdělením, že posouzení věci je vždy na příslušném stavebním úřadě. Žalobce tedy nechal věc posoudit stavebním úřadem a ten jej neshledal rozporným s územně plánovací dokumentací ve smyslu ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona, a proto také následně s žalobcem uzavřel předmětnou veřejnoprávní smlouvu. Rozhodně tak nelze tvrdit, že si žalobce musel být vědom, s ohledem na přípis adresovaný zcela jinému subjektu, že je jeho záměr v rozporu se Zásadami. K porušení zásady proporcionality a zásady dobré víry žalobce doplnil, že ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, které zásadu ochrany či šetření dobré víry upravuje, vyjadřuje jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů, které se aplikují při jakékoliv činnosti správních orgánů bez ohledu na to, zda případně nějaké ustanovení, které tuto zásadu dále konkretizuje, je v tom či onom případě z uplatnění vyloučeno. Tak tomu však v daném případě není, dle žalobce je nutné uplatnit § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Žalobce se důrazně ohradil vůči nařčení žalovaného, že smlouva byla uzavřena s cílem obejít Zásady a požadavky zákona EIA. Žalobce zvolil jeden ze zákonných prostředků k povolení svého záměru, tato volba zákonného prostředku nemůže mít a ani neměla za cíl obejít požadavků právních předpisů. Posouzení předpokladů pro uzavření veřejnoprávní smlouvy je plně na správním uvážení stavebního úřadu. Stavební úřad rozpor záměru s požadavky Zásad neshledal, přičemž obdobně se k těmto požadavkům staví také žalobce. Žalobce předložil stavebnímu úřadu k návrhu na uzavření smlouvy veškerá souhlasná stanoviska dotčených orgánů, projektovou dokumentaci zpracovanou autorizovanou osobou a veškeré odborné posudky a hodnocení týkající se daného záměru. Předmětnou veřejnoprávní smlouvu tak bylo možné ve smyslu ustanovení § 78a odst. 1 stavebního zákona uzavřít. Žalobce trvá na aplikaci ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Žalobce k podpoře svého žalobního bodu týkajícího se nesprávného a nedostatečného posouzení nutnosti provádění zjišťovacího řízení k záměru zaslal soudu vizualizaci větrné farmy M. – porovnání stavu před a po stavebních úpravách, neboť žalobce je přesvědčen, že změna jeho záměru spočívající ve stavebních úpravách větrné farmy vlastní kapacitou ani rozsahem nedosahuje příslušných limitních hodnot a nespadá tak ani z tohoto hlediska pod změny záměrů dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona EIA. Žalobce dále vizualizací poukazuje na reálnost svého žalobního tvrzení, že žádný významný negativní dopad na životní prostředí v důsledku realizace záměru stavebních úprav větrné farmy nehrozí. Po realizaci záměru žalobce již bude v chodu pouze jedna vrtule z původních tří, a tudíž dopady budou menší. K tomu dále žalobce poukazuje na dodatek posudku prof. Ing. Petra Skleničky, CSc., který řešil změnu záměru z hlediska krajinného rázu a dospěl k jeho akceptovatelnosti. Tomuto závěru pak odpovídá postoj dotčených orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny a životního prostředí.

5. Nato žalovaný uvedl, že trvá na svém názoru, že jde nepochybně o záměr vyžadující provedení zjišťovacího řízení podle zákona EIA, neboť výrazně překračuje obě limitní hodnoty. Žalobcem dokládaná vizualizace a jeho subjektivní hodnocení, že realizací jeho záměru nehrozí významný negativní dopad na životní prostředí, nejsou a nemohou být podle názoru žalovaného relevantní. Stejně tak žalovaný setrval na svém názoru, že ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu vylučuje při přezkoumávání veřejnoprávní smlouvy aplikaci ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, takže není relevantní míra tvrzené újmy, která žalobci zrušením předmětné veřejnoprávní smlouvy měla vzniknout.

Tento svůj názor opírá i o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 137/2016-54, které dle jeho názoru lze analogicky vztáhnout na projednávanou věc.

6. Žalobce k tomuto vyjádření žalovaného uvedl, že ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu umožňuje, aby byl soulad veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy posouzen v přezkumném řízení za obdobného užití ustanovení o přezkumném řízení podle § 94 až 99 správního řádu. Obsahový význam slova „obdobně“ v právních předpisech upravuje čl. 41 Legislativních pravidel vlády, podle nichž slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Žalobce dále odkázal na novější komentář k § 165 správního řádu, v němž se výslovně uvádí, že § 94 odst. 4 správního řádu se aplikuje i v případě přezkumu veřejnoprávní smlouvy. Na nutnost aplikace ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu v případě přezkumu veřejnoprávní smlouvy pak odkazuje i judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1376/2014).
7. Osoba zúčastněná na řízení I. se k žalobě nevyjádřila.
8. Osoba zúčastněná na řízení II. k žalobě uvedla, že se ztotožňuje s názorem žalovaného ohledně neaplikace ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Krajinný ráz definovaný v ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. je stěžejním prvkem ochrany v Chráněné krajinné oblasti Jeseníky a tento pohled je zřejmý i ze samotné koncepce územního rozvoje Olomouckého kraje, kde je jednou z myšlenek ochrana hřebenových částí Jeseníků od umisťování cizorodých prvků. I žalobci musí být zřejmé, že se jedná o území vysoce celospolečensky ceněné. Pokud žalobce hovoří o újmě, má osoba zúčastněná na řízení II. za to, že prvotně by se měla posuzovat újma, která vzniká potenciálu či soběstačnosti našeho státu ve výrobě elektřiny. Tedy pokud se uvaží, jak malý podíl el. energie by proudil z hřebene Jeseníků vůči celkovému objemu el. energie vyráběné v ČR, je újma poškození přírodního území s vyšším stupněm ochrany mnohonásobně vyšší než újma nerealizace uvažované dodávky el. energie do rozvodné sítě ČR. Dle osoby zúčastněné na řízení II. zvýšením délky tubusu v řádu desítek metrů dojde jednoznačně k prohloubení poškozených dálkových pohledů z této části Jeseníků směrem ke hřebenovým partiím hor, k čemuž doložil fotografii současného pohledu z obce Loučná nad Desnou směrem k vrcholu Medvědí hory. Názor žalobce, že z pohledu energetického zákona tvoří jednotlivé větrné elektrárny jedinou výrobu elektřiny, považuje za zavádějící, stejně jako uváděné porovnání s fotovoltaikou. Umístění fotovoltaického panelu používá jiné technické prostředky než větrná elektrárna o výšce desítek metrů. K povaze rozšíření betonového podstavce uvedl, že tuhost, pevnost, pružnost stavebních materiálů a současně statistická únosnost nově uvažovaného betonového podstavce se neřídí představami, ale čistě exaktní vědou. Za použití současných technologií je možné vytvořit plně funkční betonový podstavec bez vazeb na podstavec minulý. Případný záměr silově propojit původní betonový podstavec s nově instalovanou větrnou elektrárnou zavdává podmínku statistického prověření stávajícího podstavce. Osoba zúčastněná na řízení II. vyjádřila podiv nad tím, že takto velmi technicky sofistikovaná stavba je umisťována do krajiny na základě veřejnoprávní smlouvy. Dále k požadavku zjišťovacího řízení uvedla, že větrné elektrárny byly umístěny v r. 1991, zákon EIA je platný od 20. 3. 2001, zákon o ochraně přírody a krajiny od 25. 3. 1992, umístění záměru tak nikdy nebylo podle tohoto zákona posouzeno. Pokud by byly správné úvahy žalobce, jednalo by se o tzv. salámovou metodu, kdy postupnými kroky pod limity zákona EIA by šlo navyšovat výšku tubusu či instalovaný el. výkon bez jakýchkoli omezení. Ode dne 31. 12. 2018 nelze na místě záměru

již umístěné větrné elektrárny užívat. Od tohoto dne je tak nutné i případné další provozování stávajících větrných elektráren podrobit přezkumu dle uvedených zákonů. Žalobce v žalobě nejprve dovozuje, že je nutné posuzovat záměr jako celek, avšak následně při obhajobě záměru oproti Zásadám způsobem, který nepohlíží na záměr jako na ucelený subjekt výroby elektřiny, ale tento subjekt rozděluje na dílčí segmenty a z toho vyvozuje, že záměr vychází vstříc Zásadám tím, že počet dílčích částí výroby elektřiny se zmenšuje. V Zásadách se ale nehovoří o tom, že v chráněné krajinné oblasti je jedna elektrárna přínosem oproti třem. Z bodu 5.4.1.2 Zásad a bodu 74.7. Zásad jednoznačně vyplývá, že je záměrem Olomouckého kraje větrné elektrárny v Chráněné krajinné oblasti Jeseníky neumísťovat. To, že tuto dikci zásad stavební úřad nevnímá, nevylučuje, že jedná v rozporu se Zásadami. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení II. část územního plánu týkající se větrných a územních podmínek dávajících možnost výstavby dalších větrných elektráren lze použít na mnoha jiných místech Hrubého Jeseníku jako popis lokality, ale vůbec tím nezakládá právo či nárok tyto elektrárny v území umístit. Od okamžiku, kdy osoba zúčastněná na řízení II. informovala stavební úřad o tom, že je účastníkem uzavírání veřejnoprávní smlouvy a že s uzavřením smlouvy nesouhlasí, proběhlo několik fyzických schůzek se zástupcem žalobce a jedna schůzka se zástupcem stavebního úřadu, kdy osoba zúčastněná na řízení II. opakovaně sdělila svůj nesouhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy. Žalobci tak mělo být zřejmé, že v případě, že stavební úřad navrhovanou smlouvu s žalobcem uzavře, je stavební úřad ten, který svým jednáním zavedl žalobci pocit újmy. Veřejnoprávní smlouva není jedinou možností, kterou žalobce mohl zvolit pro umístění svého záměru v krajině. Postup stavebního úřadu byl silně jednostranný a potlačující práva třetí osoby. Jakékoli další kroky krajského úřadu a žalovaného jsou zcela adekvátní. Žalobce opakovaně apeluje na pojem dobré víry a poukazuje na újmu, která mu vznikla zrušením předmětné veřejnoprávní smlouvy. Dle způsobu, jakým osoba zúčastněná na řízení II. stavební úřad písemně informovala, mohl žalobce dovodit možné komplikace, pokud bude trvat na zvoleném způsobu realizace povolení záměru. Pokud žalobce pojal v této chvíli dobrou víru, že v přezkumném řízení nebude veřejnoprávní smlouva zrušena, nejedná se již o dobrou víru, ale kalkul či strategii. V právním státě nelze stavět konání v dobré víře na upírání práva třetí osobě. Částka, kterou žalobce vyčísľuje jako vzniklou zrušením předmětné veřejnoprávní smlouvy, jistě není právními či jinými administrativními výdaji. Pravděpodobně se jedná o částku za technologické části samotné výroby elektřiny. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení II. časový prostor, kdy by ve své dobré víře stihl žalobce zrealizovat investice v uvedené finanční částce, byl tak krátký (od okamžiku uzavření veřejnoprávní smlouvy do chvíle, kdy stavební úřad obdržel informaci o zahájení přezkumu veřejnoprávní smlouvy), že lze předpokládat, že za uvedenou částku pořízené investice byly realizovány již před uzavřením smlouvy. V tomto případě nelze hovořit o dobré víře, ale o rizikové investici. Současně není osobě zúčastněné na řízení II. jasné, na základě jakého porovnání dochází žalobce k závěru, že jeho újma převyšuje hodnotu újmy veřejného zájmu, když samotnou újmu veřejného zájmu nekvantifikuje. Jediné vysvětlení je, že žalobce ve své představě újmu veřejného zájmu účelově zlehčuje. Veřejným zájmem je zachování přirozeného krajinného rázu, podpora přirozených dějů v přírodě bez rušivých vlivů člověka. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení II. nelze vůbec porovnávat tyto hodnoty s aktivitami, které jsou realizovány čistě za účelem zisku omezené skupiny vlastníků.

9. K replice č. 2 žalobce a předložené vizualizaci osoba zúčastněná na řízení II. uvedla, že nesouhlasí s názorem žalobce, že nedojde k významnému negativnímu dopadu na

životní prostředí. Stávající větrné elektrárny byly na území chráněné krajinné oblasti umístěny na základě výjimky, jejíž konec platnosti se blíží. Nelze tedy na stávající stav pohlížet jako na legislativně trvalý zásah v krajině a také nelze pouze rozdíly mezi novým záměrem žalobce a stávajícím stavem považovat za posuzovanou změnu. Je nutné posuzovat nulovou variantu, bez větrných elektráren, se zamýšleným konečným stavem předkládaným žalobcem. Současně podotkla, že dle odstavce 74.7. Zásad není možné v Chráněné krajinné oblasti Jeseníky umisťovat větrné turbíny. Pokoušet se tedy vizualizací záměru dokazovat nízký negativní vliv stavby na okolí považuje za zavádějící. Je nutné mít na zřeteli, že hodnota sledovaného území je právě v jeho nedotčenosti a izolovanosti od technického a urbanizovaného světa lidských sídel. To ve své podstatě vylučuje pokoušet se nacházet kompromis a míru možného tolerovaného ovlivnění vazeb v krajině v okolí záměru.

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].
11. Krajský soud se předně zabýval posouzením právní otázky týkající se aplikace ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu při přezkumu veřejnoprávních smluv, tedy zda se předmětné ustanovení při přezkumu veřejnoprávní smlouvy užije (názor žalobce) či nikoli (názor žalovaného).
12. Podle ustanovení § 165 odst. 1 správního řádu soulad veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy lze přezkoumat z moci úřední. Strana veřejnoprávní smlouvy, která není správním orgánem, může dát podnět k provedení přezkumného řízení do 30 dnů ode dne, kdy se o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděla.
13. Podle ustanovení § 165 odst. 2 správního řádu veřejnoprávní smlouvu, která byla uzavřena v rozporu s právními předpisy, správní orgán zruší.
14. Podle ustanovení § 165 odst. 3 správního řádu jestliže jsou v rozporu s právními předpisy jen některá ustanovení veřejnoprávní smlouvy, zruší se jen tato ustanovení, pokud z povahy veřejnoprávní smlouvy nebo z jejího obsahu anebo z okolností, za nichž byla uzavřena, nevyplyvá, že je nelze oddělit od ostatních.
15. Podle ustanovení § 165 odst. 4 správního řádu zrušení veřejnoprávních smluv uzavřených podle § 160 nebo § 161 anebo zrušení jejich ustanovení se nedotýká úkonů učiněných vůči třetím osobám smluvní stranou při výkonu působnosti převzaté od jiné smluvní strany na základě této veřejnoprávní smlouvy. Po právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí vydaného podle odstavce 2 nebo 3 přechází působnost v těchto věcech na správní orgány, které byly příslušné tyto úkony činit před uzavřením zrušené veřejnoprávní smlouvy, popřípadě na správní orgány, na něž příslušnost mezitím přešla v důsledku změny okolností rozhodných pro její určení. To platí obdobně i v případě zrušení souhlasu k uzavření veřejnoprávní smlouvy podle § 160.
16. Podle ustanovení § 165 odst. 5 správního řádu u veřejnoprávních smluv uzavřených podle § 160 nebo § 161 je k přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy příslušný správní orgán oprávněný řešit spor z veřejnoprávní smlouvy (§ 169 odst. 1) a u veřejnoprávních smluv podle § 162 správní orgán nadřízený správnímu orgánu, jehož souhlasu je třeba k uzavření veřejnoprávní smlouvy.

17. Podle ustanovení § 165 odst. 6 správního řádu účastníky řízení podle odstavců 1 až 5 jsou smluvní strany a u veřejnoprávních smluv podle § 162 též správní orgán, jehož souhlasu je třeba k uzavření veřejnoprávní smlouvy.
18. Podle ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu není-li v odstavcích 1 až 6 stanoveno jinak, platí pro přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy obdobně ustanovení o přezkumném řízení s tím, že správní orgán není vázán lhůtami uvedenými v § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2; při určení účinků rozhodnutí se přiměřeně použije ustanovení § 99.
19. Podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.
20. Krajský soud je toho názoru, že z ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 165 není komplexní úpravou přezkumu veřejnoprávních smluv, upravuje pouze některé otázky, neboť říká, že není-li v odstavcích 1 až 6 stanoveno jinak, platí pro přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy obdobně ustanovení o přezkumném řízení (ustanovení § 94 až 99 správního řádu). Vzhledem k tomu, že v ustanovení § 165 odst. 1 až 6 správního řádu není postup správního orgánu v případě shledání rozporu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy z hlediska zásady přiměřenosti nijak upraven, platí při přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy i ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Naopak ustanovení § 165 odst. 2 správního řádu, na který poukazuje žalovaný, je právě onou ustanovením § 165 odst. 7 správního řádu předvídanou odlišnou úpravou ve vztahu k ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu. Nadto ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu uvádí, že ustanovení o přezkumném řízení se použijí obdobně, a pokud některá ustanovení o přezkumném řízení vylučuje, tato výslovně uvádí (ustanovení § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu). Ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu mezi vyloučenými ustanoveními uvedeno není.
21. Pokud žalovaný v závěrečném vyjádření poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 137/2016-54, které považuje na danou věc za aplikovatelné, jeho názor není správný. Rozhodnutí se týká výkladu ustanovení § 142 správního řádu, jehož odst. 1 zní tak, že *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Odst. 2: Podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení. Odst. 3: Pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně.* V tomto ustanovení tak skutečně není obdobné či jakékoli použití ustanovení o přezkumném řízení předvídáno. Jak uvedeno výše, ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu však použití ustanovení o přezkumném řízení předvídá.
22. Pro učinění závěru, zda měly správní orgány posoudit otázku dobré víry a případné vzniklé újmy i v případě této veřejnoprávní smlouvy, je nezbytné se zabývat tím, zda veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti, neboť pokud by veřejnoprávní smlouva byla toliko uzavřená, ale nikoli účinná, neměla by žádné účinky, neplynuly by z ní tudíž žádná

práva ani závazky, nebyla by tak vůbec splněna podmínka § 94 odst. 4 správního řádu, nabytí práv žalobcem z veřejnoprávní smlouvy, a správní orgány by se tak vůbec nemusely zabývat dobrou vírou žalobce a následně případně jeho újmou.

23. Ustanovení § 161 odst. 1 správního řádu a také ustanovení § 168 správního řádu zcela jednoznačně podmiňuje účinnost veřejnoprávní smlouvy souhlasem určitých osob. Pokud taková osoba existuje a její souhlas není vyžádán, pak veřejnoprávní smlouva nemůže nabýt účinnosti. V tomto případě však došlo k situaci, kdy žalobci byla na veřejnoprávní smlouvě vyznačena její účinnost v den uzavření smlouvy, dne 19. 11. 2014, ačkoli po jejím uzavření nebyly vyžádány souhlasy třetích osob, konkrétně společnosti ČEZ, a. s., jako vlastníka inženýrských sítí, která by byla účastníkem územního řízení, a o jehož postavení byl žalobce spraven, když jej žádal o stanovisko ke svému záměru, a také osoby zúčastněné na řízení II., jejíž souhlas měl být jako souhlas třetí osoby vyžádán, a o jejíž existenci žalobce dle obsahu spisu stavebního úřadu, který mu tuto skutečnost sdělil přípisem dne 29. 10. 2014, nepochybně rovněž věděl. Krajský soud poznamenává, že byť v přezkumném řízení nelze zkoumat správnost postupu správních orgánů při procesu uzavírání veřejnoprávní smlouvy, a k ochraně práv opomenutého účastníka slouží řízení upravené v ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu, v tomto případě je však s ohledem na vzniklou situaci nutné uvést, že osoba na řízení zúčastněná II. měla být třetí osobou ve smyslu ustanovení § 78a odst. 4 a § 85 odst. 1 písm. c), příp. § 116 odst. 4 a § 109 stavebního zákona, neboť se ve smyslu ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, se řádně přihlásila u stavebního úřadu. Pro úplnost krajský soud uvádí, že z veřejnoprávní smlouvy není zřejmé ani to, co obec Loučná nad Desnou a Lesy ČR, s. p., uvedení ve smlouvě jako účastníci řízení, svým podpisem na poslední straně smlouvy potvrdily, tedy zda se jedná o souhlas se smlouvou, když tito nejsou smluvní stranou, anebo např. jen stvrzují převzetí uzavřené veřejnoprávní smlouvy.
24. Krajský soud tak konstatuje, že byť tedy veřejnoprávní smlouva *de iure* nenabyla účinnosti, neboť po jejím uzavření nebyly stavebnímu úřadu předloženy souhlasy třetích osob dle ustanovení § 78a odst. 4, resp. § 116 odst. 4 stavebního zákona, s ohledem na stavebním úřadem vyznačenou účinnost smlouvy mohl žalobce na základě této veřejnoprávní smlouvy začít realizovat svůj záměr, jako by účinná byla, a postup podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu je tak nutné připustit.
25. Krajský soud uzavírá, že závěr žalovaného, že se ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu při přezkumu veřejnoprávních smluv nepoužije, tak není správný, a žalobní bod d) je důvodný, neboť v důsledku tohoto nesprávného právního názoru žalovaného se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval odvolacími námitkami žalobce týkajícími se posouzení jeho dobré víry a případného poměření žalobci vzniklé újmy s újmou, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, při zjištěném rozporu uzavřené veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy.
26. Vzhledem ke skutečnosti, že na základě nesprávného právního názoru žalovaného absentuje v jeho rozhodnutí úvaha ve smyslu ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, nemohl se k otázce dobré víry žalobce a případně následně vzniklé újmy krajský soud v tomto rozhodnutí vyjádřit, neboť nemůže nahrazovat v tomto směru úvahu žalovaného.
27. K povaze záměru žalobce, který hodlal na základě veřejnoprávní smlouvy umístit, krajský soud uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobce, že se jedná toliko o změnu stavby stávající.

28. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.
29. Podle ustanovení § 2 odst. 5 stavebního zákona změnou dokončené stavby je a) nástavba, kterou se stavba zvyšuje, b) přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou, c) stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby.
30. Předně je nutno zdůraznit, jak ostatně uvedl krajský úřad ve svém rozhodnutí, že stavebním úřadem bylo rozhodnutím č. j. výst. X – Ing. R ze dne 18. 11. 1991 rozhodnuto o umístění tří větrných elektráren na pozemcích parc. č. X, X a X vše v k. ú. Rejhotice, a na pozemku par. č. X v k. ú. Kouty nad Desnou, když v popisu stavby je uvedeno, že stavba bude řešit výstavbu 3 kusů větrných elektráren na uvedených parcelách včetně napojení zemním kabelem na rozvodovou síť SME. Vlastní generátory budou umístěny na tubusových stožárech cca 40 m. Výkon plánován 3x 315 kW, napojení řešeno přes upravenou trafostanici. Připojovací vedení bude ukončeno po přechodu Divoké Desné na sloupu v majetku SME. Obdobně je stavba popsána ve stavebním povolení a kolaudačním souhlasu. Je tak zřejmé, že všechny tři větrné elektrárny byly povolovány včetně sloupů nesoucích strojovnu a třílistou vrtuli a nikoli jen jejich železobetonové základy. Tímto pohledem je tak nutné posuzovat záměr, o jehož umístění a povolení žalobce formou uzavření veřejnoprávní smlouvy usiloval, tedy rozšíření základů jedné větrné elektrárny o původních rozměrech 6,9 x 1,5 m na nové rozměry 15,4 x 2,6 m a nahrazení jednoho sloupu větrné elektrárny sloupem novým o výšce 64 m a celkové výšce (s lopatkami) 99,5 m. Zbývající dva sloupy měly být dle veřejnoprávní smlouvy odstraněny.
31. Ustanovení § 2 odst. 5 stavebního zákona taxativně vymezuje, co je považováno za změnu dokončené stavby. Krajský soud konstatuje, že záměr žalobce nemůže být podřazen pod písm. a) předmětného ustanovení, neboť se nejedná o nástavbu. Nástavba znamená, že něco, co nechám stát, nadstavím, tedy že původní stavba zůstane zachována a nástavbou je zvýšena. V tomto případě však má být celý sloup, který je umístěn na železobetonovém základě, odstraněn a na rozšířeném železobetonovém základě má být postaven sloup nový, vyšší. Takový proces za nástavbu považovat nelze. Stejně tak nemůže být záměr žalobce podřazen pod písm. b) předmětného ustanovení, neboť záměr žalobce, jak byl popsán, nelze považovat ani za přístavbu ve smyslu tohoto ustanovení, jejíž podmínkou je, že se jedná o přístavbu, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. V případě záměru žalobce dojde k rozšíření základů pro umístění nového sloupu, ale původní sloup bude zcela odstraněn a nahrazen novým, jak sám žalobce uvádí, novou technologií, nedojde tak k žádnému provoznímu propojení s dosavadní stavbou. Poslední možností změny dokončené stavby předvídané ustanovením § 2 odst. 5 stavebního zákona je pod písm. c) stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Pro tento případ změny dokončené stavby tedy musí být zachováno jak vnější půdorysné ohraničení, tak i výškové ohraničení stavby. V tomto případě nebude zachováno ani půdorysné ohraničení stavby, neboť stávající

železobetonový základ jedné z elektráren bude rozšířen z 6,9 x 1,5 m na nové rozměry 15,4 x 2,6 m, ostatní budou dle žalobce demontovány, a v žádném případě nebude zachováno výškové ohraničení stavby, když namísto celkové výšky sloupu větrné elektrárny i s třílistou vrtulí 54 m, nyní bude výška stavby 99,5 m. Nemůže se tak jednat ani o stavební úpravy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona.

32. V případě záměru žalobce krajský soud tak uzavírá, že se v žádném případě nemůže jednat o změnu stavby, jak tvrdí žalobce, neboť záměr nelze podřadit pod žádný v ustanovení § 2 odst. 5 stavebního zákona předvídaný způsob změny dokončené stavby. Dle názoru soudu pro výše uvedené úvahy je nerozhodné, zda je stavba posuzována jako celek či jako jednotlivé samostatné stavby, neboť tato okolnost na výše uvedených úvahách nemůže ničeho zásadního změnit. Jde o stavbu zcela jinou, postavenou částečně na základech původní stavby tvořené třemi kusy větrných elektráren, když má dojít k rozšíření železobetonového základu jedné z větrných elektráren (z 6,9 x 1,5 m na nové rozměry 15,4 x 2,6 m), odstranění dvou větrných elektráren, tedy i zániku jejich základů, a umístění jednoho kusu zcela jiného, rozměrově i výkonem nesrovnatelně většího sloupu větrné elektrárny s větší vrtulí na rozšířený železobetonový základ [jak uvedeno v původním územním rozhodnutí z r. 1991 jeden kus větrné elektrárny měl mít výkon 315 kW, (v současných podkladech celkový výkon tří elektráren uváděn vyšší, 1,16 MW), nyní má mít jedna větrná elektrárna 1,6 MW, i pokud by soud uvažoval původní zamýšlený celkový výkon všech tří elektráren, dojde k jeho navýšení o 655 kW původního výkonu, tedy o více než dvě třetiny původního celkového výkonu, případně dle současných podkladů o 440 kW, což je 38%; výška jednoho sloupu větrné elektrárny byla 40 m, s třílistou vrtulí 54 m, nyní má mít samotný sloup výšku 64 m, i s třílistou vrtulí 99,5 m, celkem tedy téměř dvakrát vyšší].
33. Pro podpoření závěru o zcela jiných vlastnostech záměru žalobce krajský soud dále poukazuje na skutečnost, že původní stavba povolená stavebním povolením ze dne 2. 12. 1991 byla stavbou dočasnou s omezením doby jejího trvání do 31. 12. 2018. Záměr žalobce, který zamýšlí realizovat na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy, měl být rovněž stavbou dočasnou, avšak s jiným omezením doby jejího trvání, a to na dobu dalších 20 let. Prodloužení doby trvání stavby je změnou v užívání stavby ve smyslu ustanovení § 126 stavebního zákona, kterou nelze bez zohlednění ustanovení § 126 stavebního zákona řešit v územním či stavebním řízení a která ve veřejnoprávní smlouvě není nijak řešena.
34. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona EIA předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
35. Mezi záměry uvedené v příloze č. 1 kategorii II zákona EIA vyžadující zjišťovací řízení patří i větrné elektrárny s celkovým instalovaným výkonem vyšším než 500 kWe nebo s výškou stožanu přesahující 35 metrů (bod 3.2).
36. Při výše uvedeném závěru je tak zcela jednoznačné, že větrná elektrárna žalobce měla být předmětem zjišťovacího řízení, neboť se jedná o odlišnou stavbu od stavby původní, posuzuje se tak její celkový výkon, který má být 1,6 MW, celková výška sloupu, tedy 64 m, a dosáhne tak zákonem stanovené příslušné limitní hodnoty. Stanoviska Správy

Chráněné krajinné oblasti Jeseníky a odboru životního prostředí Městského úřadu v Šumperku, na něž poukázal v žalobě žalobce, jsou v tomto případě nerozhodné, neboť obecně státní správu v oblasti posuzování vlivů na životní prostředí vykonávají Ministerstvo životního prostředí nebo orgány kraje (ustanovení § 20 zákona EIA). Žádný z těchto orgánů se k záměru žalobce podle zákona EIA nevyjádřil [v případě záměru žalobce by příslušným orgánem byl orgán kraje viz ustanovení § 22 písm. a) zákona EIA]. Žalobní bod b) tak soud neshledal důvodným.

37. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že záměr žalobce není v souladu s platnými Zásadami, neboť v části A.5.1. Koncepce ochrany přírodních hodnot v odstavci Ochrana přírody bodě 74.7. stanoví *při využívání území nepřipustit umístování staveb a zařízení obnovitelných zdrojů energie uplatňujících se v krajině (větrné turbíny, větrné parky, elektrárny, sluneční parkové elektrárny) v chráněných částech přírody, zejména v CHKO, MZCHÚ, PR, oblastech NATURA 2000 a nadregionálních a regionálních skladebných prvcích ÚSES, oblastech s ochranou krajinného rázu – přírodních parcích a kulturní krajině vymezené v bodě 5.3.* Mezi účastníky je nesporné, že místo, kam žalobce hodlal umístit svůj záměr větrných elektráren, se nachází v Chráněné krajinné oblasti Jeseníky. S ohledem na znění bodu 74.7. Zásad je umístění záměru žalobce v této oblasti nepřípustné. Pokud žalobce poukazuje na str. 26 Zásad, kde je uvedeno, že na území Olomouckého kraje se respektují zdroje elektrické energie vyrábějící elektřinu ve větrných elektrárnách, jedná se o tezi platící pro celé území Olomouckého kraje a zdroje energie již umístěné, což plyne z jazykového výkladu slovesa v přítomném čase „se respektují“. Krajský soud podotýká, že byť Zásady neuvádějí výslovně respektování existujících zdrojů elektrické energie pouze po dobu, na níž byly povoleny, čehož se dovolává žalobce, takový závěr je však zcela logický, neboť povolení stavby je podmínkou její legální existence a stavby nepovolené či takové stavby, jejíž trvání bylo omezeno na určitou dobu a ta již uplynula, musí být podle stavebního zákona odstraněny. Pokud tak neučiní stavebník sám, je jejich odstranění nařízeno [ustanovení § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona]. Stávající stavba větrných elektráren je v souladu se Zásadami respektována toliko do 31. 12. 2018, kdy uplyne doba, pro niž byla stavebním úřadem povolena. Pro její další legalizaci by musel následovat postup dle ustanovení § 126 stavebního zákona, tedy žádost o změnu v užívání stavby spočívající v žádosti o prodloužení doby jejího trvání. Nelze tak souhlasit s názorem žalobce, že je záměr se Zásadami souladný, když v návrhu veřejnoprávní smlouvy, kterou předložil ke schválení stavebnímu úřadu uvedl délku trvání stavby dalších 20 let, tedy délku trvání stavby odlišnou od stavby stávající, a při zkoumání podmínek pro povolení změny v užívání stavby by musela být zkoumána její souladnost se Zásadami (viz ustanovení § 126 odst. 3 stavebního zákona).
38. Co se týče posouzení souladu záměru s územním plánem, žalovaný ve svém rozhodnutí správně uvedl, že pokud je územní plán v rozporu se Zásadami tak, jako v tomto případě, kdy územní plán v bodě 4.4 písm. c) textové části odůvodnění uvádí, že v lokalitě M. jsou instalovány větrné elektrárny o celkovém výkonu cca 1,2 MW a dále, že větrné a územní podmínky dávají možnost výstavby dalších větrných elektráren, nelze podle něj v části, v níž je v rozporu se Zásadami, rozhodovat. Tento závěr je v souladu s ustanovením § 54 odst. 5 stavebního zákona, dle něhož *je obec povinna uvést do souladu územní plán s územně plánovací dokumentací následně vydanou krajem a následně schválenou politikou územního rozvoje. Do té doby nelze rozhodovat podle částí územního plánu, které jsou v rozporu s územně plánovací dokumentací následně vydanou krajem nebo s politikou územního rozvoje.* Zásady jsou účinné od 14. 7. 2011, s těmi, jak uvedeno výše, je záměr žalobce v rozporu, územní

plán, účinný v době procesu uzavírání veřejnoprávní smlouvy, byl schválen 22. 10. 2003, tedy před přijetím Zásad. Obec Loučná nad Desnou v současné době pořizuje územní plán nový. Žalobní důvod c) tak není důvodný.

39. Krajský soud pro úplnost uvádí, že důvody, pro které byla krajským úřadem veřejnoprávní smlouva pro rozpor s právními předpisy zrušena, nebyly jen důvody, proti kterým žalobce brojí v žalobě. Z rozhodnutí krajského úřadu soud zjistil, že další důvod, pro který byla uzavřená veřejnoprávní smlouva zrušena, byly nedostatky v zákonem požadovaných náležitostech veřejnoprávní smlouvy. Krajský úřad konstatoval, že veřejnoprávní smlouva v rozporu s ustanovením § 78a stavebního zákona neobsahuje odůvodnění v souladu s požadavky ustanovení § 90. Žadatel má podle ustanovení § 78a odst. 2 stavebního zákona v návrhu veřejnoprávní smlouvy uvést osoby, které by byly účastníky územního řízení, obdobnou povinnost stanoví i ustanovení § 116 odst. 2 stavebního zákona v případě osob, které by byly účastníky stavebního řízení, pokud by bylo vedeno. Vzhledem k tomu, že si provedení přístavby základové patky vyžádá přeložku stávajícího podzemního komunikačního vedení, jehož vlastníkem je ČEZ, a. s., měla být tato osoba označena ve veřejnoprávní smlouvě jako třetí osoba, neboť by jí svědčilo postavení účastníka územního řízení. Stejně tak dovodil krajský úřad, že měl být ve veřejnoprávní smlouvě jako třetí osoba uveden i ČSOP Šumperk (osoba na řízení zúčastněná II.). Dále bylo krajským úřadem zjištěno, že veřejnoprávní smlouva je v rozporu s ustanovením § 78a odst. 10 stavebního zákona ve spojení s § 16 vyhlášky č. 503/2006 Sb. o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, které stanoví, že veřejnoprávní smlouva musí obsahovat tytéž náležitosti jako rozhodnutí, které nahrazuje (tedy náležitosti rozhodnutí o umístění stavby, § 9 odst. 1 a 2 této vyhlášky). Předmětná veřejnoprávní smlouva však neobsahuje všechny podmínky a požadavky ze závazných stanovisek dotčených orgánů. Jak uvedl krajský úřad, veřejnoprávní smlouva musí obsahovat podmínky, kterými zabezpečí ochrana práv a právem chráněných zájmů. Zabezpečení podmínek nelze zajistit tak, že se ve veřejnoprávní smlouvě uvede pouze odkaz na příslušné vyjádření vlastníka či správce inženýrských sítí. Splnění konkrétních podmínek lze zabezpečit pouze jejich zahrnutím do veřejnoprávní smlouvy, tak tomu však v této veřejnoprávní smlouvě v některých případech není (např. absentují podmínky stanovené společností ČEZ, a. s., nejsou uvedeny všechny podmínky podmíněného souhlasu Správy Chráněné krajinné oblasti Jeseníky ze dne 11. 12. 2014).
40. Z uvedeného je zřejmé, že veřejnoprávní smlouvě byl vytýkán rozpor s právními předpisy nejen z důvodů žalobcem namítaných a rozporovaných, ale že krajský úřad shledal i rozpory jiné, spočívající v nedostatku náležitostí veřejnoprávní smlouvy. Zákon nerozlišuje mezi závažností rozporů veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy. Jediný zjištěný rozpor je pro zrušení veřejnoprávní smlouvy podle ustanovení § 165 odst. 2 správního řádu dostačující. Proti závěrům správních orgánů o obsahových nedostatcích veřejnoprávní smlouvy žalobce v žalobě ničeho nenamítal.
41. Krajský soud s ohledem na výše uvedené shodně se žalovaným a krajským úřadem konstatuje, že veřejnoprávní smlouva byla uzavřena v rozporu s právními předpisy.
42. K námitce e) žalobce krajský soud uvádí, že sám žalobce v žalobě konstatuje, že z tvrzené vnitřní rozpornosti žalovaný nečinil žádných závěrů. Z jeho rozhodnutí vyplývá, že toto poznamenal na okraj. Žalobce tak nemohl být tímto nijak dotčen na svých právech. S ohledem na množství pochybení řádně zjištěných při přezkumu veřejnoprávní smlouvy

správními orgány z tohoto tvrzení nelze žádnou zaujatost žalovaného dovozovat, a proto se krajský soud touto námitkou blíže nezabývá.

43. K námitce f) žalobce krajský soud sděluje, že dle jeho názoru není v ustanovení § 99 odst. 3 správního řádu, které upravuje, kdy mají nastat účinky rozhodnutí v přezkumném řízení, uvedeno obecné pravidlo s účinky ke dni právní moci rozhodnutí přezkumného řízení, spolu s výjimkou z tohoto pravidla, jak se domnívá žalobce. Ustanovení § 99 správního řádu v odst. 1 jednoznačně staví obě situace na roveň, když stanoví, že *účinky rozhodnutí v přezkumném řízení mohou nastat zpětně od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí anebo od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí v přezkumném řízení*. Toto ustanovení svěřuje správnímu orgánu pravomoc učinit v rámci správního uvážení rozhodnutí o tom, odkdy nastávají právní účinky rozhodnutí učiněného v přezkumném řízení. Správní řád dává správnímu orgánu na výběr, zda se tak stane zpětně od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí, anebo od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí učiněného v přezkumném řízení (blíže viz Hrabák, J. Nahodil, T. Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou: komentář. Wolters Kluwer. Praha. 2012). Ustanovení § 99 odst. 3 upravuje, kdy mají nastat účinky rozhodnutí v přezkumném řízení, kterým se ruší nebo mění rozhodnutí (v tomto případě veřejnoprávní smlouva), jímž bylo přiznáno právo. Podle ustanovení § 99 odst. 3 správního řádu *pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti; bylo-li však přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů uvedených žadatelem, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí*. Krajský úřad rozhodl o zrušení veřejnoprávní smlouvy s účinky ode dne uzavření veřejnoprávní smlouvy, neboť dospěl k závěru, že byla uzavřena na základě nedostatečných podkladů předložených žadatelem a žalovaný tento jeho závěr potvrdil s tím, že veřejnoprávní smlouva byla uzavřena na základě nesprávných a neúplných údajů uvedených žalobcem (zvolil tak téměř doslovnou citaci zákona). Je pravdou, že tato úvaha správních orgánů sama o sobě není dostatečná, nicméně ve spojení s celým odůvodněním rozhodnutí žalovaného a zejména s odůvodněním krajského úřadu lze z rozhodnutí a z nedostatků v těchto rozhodnutích vytýkaných seznat, co správní orgány k takovému závěru o nesprávných a neúplných údajích uvedených žalobcem ve veřejnoprávní smlouvě vedlo. Jelikož, jak uvedeno výše, se nejedná o výjimku, lze se s takovýmto, byť ne zcela vhodným, odůvodněním spokojit.
44. Na závěr krajský soud uvádí, že veřejnoprávní smlouva nahrazující územní rozhodnutí představuje jednu z forem územního rozhodování, při které se umísťují jednotlivé záměry, či stavebního řízení, při němž se vydává stavební povolení. Jde o projev minimalizace zásahů správních orgánů v souladu se základní zásadou činnosti správních orgánů upravenou v ustanovení § 5 správního řádu a ustanovení § 4 odst. 1 stavebního zákona, podle nichž mají být dotčené osoby co nejméně zatěžovány činností správních orgánů. Za tím účelem stavební úřady mají využívat přednostně zjednodušující postupy a jedním z nich je i uzavření veřejnoprávní smlouvy. Stavebník je v tomto případě rovnocenným subjektem vůči stavebnímu úřadu, není v mocensky podřazeném postavení. Takový postup, z něhož nepochybně plynou výhody pro stavebníka, však nesmí vést ke zkrácení procesních práv osob, které by jinak byly účastníky územního či stavebního řízení, anebo dokonce k nižším nárokům na soulad záměru s právními předpisy či obsah smlouvy, než

by tomu bylo v případě územního rozhodnutí a stavebního povolení vydávaných v příslušném správním řízení. V případě nesouhlasu osob, které by byly účastníky územního řízení příp. stavebního řízení, s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou, stavebníkovi stále zůstává možnost žádat o rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení cestou příslušného správního řízení, přičemž ustanovení § 168 správního řádu výslovně stanoví, že není-li souhlas získán, může správní orgán místo uzavření smlouvy vydat rozhodnutí ve správním řízení, v němž využije podkladů získaných při přípravě veřejnoprávní smlouvy. I s ohledem na znění § 78a odst. 3 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že stavební úřad buď návrh smlouvy přijme nebo odmítne, její znění tak nemůže změnit, je zřejmé, že jsou na žalobce kladeny vyšší nároky co do splnění požadavků náležitostí návrhu smlouvy dle § 78a odst. 2 stavebního zákona, než pokud by žádal pro svůj záměr o územní rozhodnutí v rámci územního řízení (analogicky ustanovení § 116 odst. 2 stavebního zákona). Důsledný postup správních orgánů při přezkumu souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy je tak zcela na místě.

45. Krajský soud žalobě pro důvodnost žalobního bodu d) vyhověl a napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. správní orgán vázán. V dalším řízení se žalovaný musí zabývat posouzením, zda v případě žalobce byly či nebyly splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Nicméně i pokud by žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nabyl ze smlouvy práva v dobré víře a újma, která mu vznikla, je ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla veřejnému zájmu, nezmění to nic na skutečnosti, že veřejnoprávní smlouva není účinná, neboť žalobce nemá k její účinnosti zajištěny potřebné souhlasy třetích osob, a nemůže tak svůj záměr realizovat.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 29.958 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, a dále náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 18.600 Kč za 6 provedených úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsí žaloby, další podání ve věci samé, repliky ze dne 5. 8. 2016, 17. 2. 2017 a 22. 1. 2018, účast na jednání před soudem dne 24. 1. 2018 (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 3.600 Kč, tj. 6 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, a náhrada cestovních výdajů, když právní zástupce žalobce požadoval uhradit jednu cestu vlakem z Brna do Olomouce ve výši 79 Kč, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 4.679 Kč (tj. 21 % z částky 22.279 Kč), neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně.
47. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
48. O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když těmto osobám neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Olomouc 24. ledna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu